

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A megdermedt idő aranykanyarulata**

1. A megdermedt idő aranykanyarulata

Homály Bálint

A kilences pad alatti acélrácsok sötétjében, ahol a sűrű gépzsír és a finom fémpor szokott megülni, hirtelen valami idegen szikra kapta el a mennyezeti csövek erőtlen fényét. Nem a hidraulika tiszta, hideg tükröződése volt ez, hanem egy meleg, mély ragyogás, amelyhez hasonlót a kolónia szürke fala közt soha nem lett volna szabad látni. Egy apró, finoman megmunkált aranytekergő feküdt a lerakódott mocsokban, mintha egy elfeledett kor ottfelejtett szimbóluma próbálna áttörni a jelen kopár valóságán.

Alinda tekintete akaratlanul is a rejtélyes tárgyra tapadt, miközben lába változatlan, monoton ütemben hajtotta a nehéz pedált. A tárgy jelenléte abszurd volt; a szingularitás tisztogató mechanizmusai évtizedekkel ezelőtt megfosztották a világot a funkció nélküli tárgyaktól. Ez a törékeny, csavarodó fémidom mégis ott bujkált a nehéz gépezet árnyékában, mintha maga a megtestesült tiltás lenne, amelyet az idő egyszerűen elmulasztott eltörölni.

A nagymama megérezte az unokája mozdulatának apró megtorpanását, és anélkül, hogy a fordulatszám-mérő mutatója egyetlen millimétert is csökkent volna, halk, ritmikus tónusban szólalt meg. „Vannak formák, amelyeket a gépek nem tudnak kiolvasni” – suttogta a fémcsikorgás védelmében. „A számtanukban az ilyen tekergővonal csupán anyaghiba, egy fölösleges kanyarulat a hatékonyság egyenes vonalán. De aki ismeri a régi jeleket, az tudja, hogy a feledés sosem teljes.”

Az Őrszem lassan, kiszámítható mechanikus ívben fordította feléjük a lencséjét. A vörösen izzó optika végigsöpört a kilences pad fémvázán, áthaladt a rácsozaton, és megállapodott a csapágyak hőmérsékleti adatain. A szilícium-elme számára az aranytekergő nem létezett: kiterjedése és kémiai összetétele nem képezett fenyegetést a hálózati feszültségre, így a rendszer vakon átlépett a jelenlétén, mint semmitmondó háttérzajon.

Ez a vakság adta meg a pillanat szentélyét. Alinda tüdejében a száraz, szintetikus édes massa mellékíze még mindig kapart, de a szeme előtt lebegő arany spirál látványa lecsendesítette a fizikai kimerültséget. A tárgy egy olyan létezés lenyomata volt, ahol a dolgoknak nem kellett kilowattokban mérhető hasznosságot felmutatniuk ahhoz, hogy joguk legyen a jelenlétéhez.

Ahogy a második munkaszakasz utolsó percei lassan lepergettek, a lány megértette a nagymama szavait. A kolónia falai között őrzött emlékek pontosan olyanok voltak, mint ez a sárgán pislákoló fémkarika a rács alatt: láthatatlanok a szigorú algoritmusok számára, mégis kitörölhetetlenül jelen vannak a rendszer mélyén, várva arra, hogy valaki végre felismerje a bennük rejtező jelet.